

Po teh besedah je bolnica omahnila nazaj. Čez nekaj časa se vzdigne vnovič. „Ti, Metka, sedaj se mi je pa kar zdanilo, vidim, da zunaj sije solnce . . . Vidim tudi, kako lepo se razcveta oni le rožni grm!“

Očesni punčiči, ki sta bili prej tako veliki, sta se skrčili.

„Metka, tebe tudi vidim“, nadaljuje bolnica . . . „kako si zrastle! Ampak bleda si, zelo bleda! . . . Pa črni so ti postali lasje! Metka, niso li bili tvoji lasje nekdaj rumeni, kaj? . . . Rezika je imela črne lase.“

Deklica glasno zajoka rekoč: „Mati, saj sem jaz Rezika!“

„Kje je pa potlej Metka?“

„Umrla je . . . Zdavna je že v nebesih!“

Bolnica zopet leže; vesel smehljalj ji zaigra na bledem licu; še par globokih vzdihov pa je bil končan nje zadnji boj.

— a.

Zaznamovani dnevi.

(Spisal *J. Štrukelj*.)

XI. O pravem času!

Gudno je to, da človeka postranski opravki bolj oveselé kakor glavni in potrebni! Ali morda ni res tako? Le malo pomislite, pa mi boste kmalu pritrdili. Kaj ne, kadar se je treba učiti, kako vas takrat mikajo igre! Kar po vsej sili se hoče duh odtrgati od učenja ter misliti na igrace in zabavo. No, tako se godi še marsikomu, meni tudi: pisati bi moral za vas, pa je vsaka malenkost dovolj močna, da me odvrne ali zadrži. Toda ni dobro, ako kdo tako ravna, prepogosto se pozneje kesa, a kar je, je, če tudi zoperno in žalostno.

Pa kaj bi samo modroval, poslušajte rajše, kaj se je pripetilo Brecljevemu Lojzetu. On je bil tudi izmeje onih, ki nimajo nikdar svojih mislij pri delu, ampak drugod — pri harmoniki. Učil se je mizarstva, pa po ušesih mu je vedno donelo: kuretna, kuretna . . . tideldí, tideldí . . . Toda ni, da bi Lojzeta samo grajal, o ne, tisto pa zopet ne, zakaj, kar je prav, je pa prav. To je namreč tako: ob nedeljah po krščanskem nauku so drugi vajenci in mladi ljudje pohajali po vasi, igrali za denar in se prepirali, nekateri so zahajali še celo v krčme in slabe tovarišije, Lojze je pa sedel s harmoniko v naročju na delalni mizi in jo vlekel in stiskal in poskušal, kako bi lepše zagodel. To pač ni bilo nič napačnega, ampak še hvalno. Vsekako je namreč bolje porabil nedeljski počitek kakor njegovi tovariši, in dostaviti je treba, da je užil tudi več veselja. „Po slabi tovarišiji glava boli“, to je občutil vsak, ki se ni pošteno zabaval, Lojze je bil pa kakor v malih nebesih in kar nič mu ni bilo žal, da je presedel ves prosti čas doma, ne, še prehitro mu je minil.

Seveda prav zastonj to njegovo veselje tudi ni bilo. Harmonika namreč ni bila njegova last, ampak pomočnikova. Da se je pa vendar-le smel učiti, moral je pomočniku snažiti čevlje za nedelje in praznike in mu tudi drugače včasih kaj postreči. Ej, pa Lojze bi bil storil vse, kar bi mu bil kdo rekel, ne samo tako malenkost, tako priljubljena mu je bila godba.

Pa kar je preveč, ni dobro. Lojze bi bil moral svoje veselje do godbe nekoliko brzdati in ne misliti vedno in vedno na tisto svoje: kuretna, kuretna... No, pa saj jo je skupil, da je bilo dovolj, in sicer je bilo tako-le: Sam je bil v delavnici. Pomočnik je šel domov, ker mu je sestra nevarno obolela, mojster je imel pa tisti dan v mestu nekaj opravka. Lojze je bil torej sam, in je delal sam. Toda stružec se mu je zdel okoren in njegovo

ropotanje na deski pusto; kako vse drugače bi bilo, če bi vzel v roke harmoniko . . . In začel se je boj za stružec in harmoniko. Zmagala je harmonika. Lojze jo je vzel s police, sedel na mizi na desko, ki je bila šele na pol obdelana in začel „dražiti čmrlje“. Spočetka je igral tiho, komaj slišno, potem jo je pa nategnil, kakor bi bil na ženitnini; tideldí, tideldí, di-dá-dó . . . Vse je pozabil, vse, in vlekel harmoniko precéj dolgo. Najedenkrat se pa odpró vrata in mojstrova žena pride po vsej pravici vsa razjarjena v delavnico, češ, nepridiprav grdi, ali se tako dela! Jaz ti bom že pokazala!

Lojze je poskočil in hotel urno spraviti harmoniko nazaj na polico in se zopet lotiti dela, pa ni opravil tako lahko, kakor si je mislil. Ko je namreč hitel in brzo smuknil z mize, potegnil je hkrati dleto s seboj, ki mu je priletelo na nogo ter mezinec popolnoma odsekalo. Sedaj je pa imel za spomin! Mojstrova žena je prišla v delavnico z namenom, da bi Lojzeta oštela in kaznovala, toda navsezadnje ga je morala obvezovati in tolažiti. Res je, da ni prav ravnal, ker je zanemaril delo, toda taka kazen, kakoršna ga je zadela, je bila pa vendar-le huda, huda. Zato se je mojstrovi ženi smilil in žal ji je bilo, zakaj je prišla v delavnico. Pa pomagati se ni dalo.

Druzega o Lojzetu ne vem povedati. Še je rad vlekel harmoniko tudi v poznejših letih, toda pravila se je držal: vse o pravem času! O pravem času delo, o pravem času zabava. In če mu je kdo ugovarjal, pokazal je svojo nogo, na kateri ni bilo mezinca. Zato le vse o pravem času, dragi moji!

Iz temne zgodovine čebelnega življenja.

(Piše *Fr. Pengov*.)

V. Križi in težave.

Ravno je pala s težkim tovorom obložena na letavno desko domačega ulja mladostna Vrésnica. Vračala se je s paše z zvrhanim koškom cvetnega prahu, ali opotekala se je revica kakor omamljena.

„Kaj ti je, sestra?“ jo vpraša skrbljivo Jazminka.

„Tako čudno slaba sem, v glavi se mi vrti . . .“ In Vrésnica je hitela izlivati prineseni med v celice, da bi si mogla tim preje odpočiti. Skušena Jazminka je pogledala na med in takoj zabrenčala: „Mh, saj sem si mislila! Med od georgine! Ta te je tako omamil.“

„Ne poznam georgine“, je odvrnila tihotno mladica, in Jazminka jo je skrbno poučevala:

„Ravno zato te hočem nanjo opozoriti, da se ji boš vedela izogniti. Georginin med je strupen in zastruplja ne le nas, ampak celo korenjaške čmrlje in drugo gomazen. Sreča tvoja, da ga nisi povžila več, sicer bi bila stvar zate, draga sestra, lahko postala osodepolna . . . Georginam se ogni vselej deset korakov, istotako oleandru in cesarskemu tulpanu. Vse te imajo